

Affattelse, maa have været den, som nu af Ministeren er anført, nemlig, at man ikke vilde tage det saa helt bogstaveligt, og at det var vanskeligt paa saa stort et Budget at fastsætte Beløbet nøjagtigt. Men det er egentlig ikke det, vi have spurgt om. Nej, vi have spurgt i det hele taget, om der kunde være Tale om at overskride Udgifssiden med et saa stort Beløb, at det for at kunne dækkes maatte kræve en Udskrivning af en Skatteprocent, som er over Grundbeløbet plus $\frac{1}{5}$. Det er Spørgsmaalet. At der skulde tilvejebringes en slavisk Balance, kunne vi vel alle være enige om er en Umulighed desformedelst, at Beløbene i et Budget jo altid ere af kalkulatorisk Natur. Men paa den anden Side er der jo netop af samme Grund i ren formel Henseende en stor Lettelse, fordi man ikke er nøjagtig bunden til bestemte Tal, saa kan man i nogen Grad bevæge sig, og man skulde saa efter min Mening overholde Formen, at Udgifssiden balancerer med Indtægtssiden. Det, som det er os magtpaaliggende at faa klaret er, om det ikke for Borgerrepræsentationen, naar den kommer i det Tilfælde at maatte kræve et større Beløb til Dækning af Udgifterne, end der kan tilvejebringes paa den af mig før anførte Maade, skal være en Pligt at gaa til Vælgerne og spørge, hvorledes de se paa dette Forhold. Det er det, Spørgsmaalet drejer sig om, og det har jeg i og for sig ikke faaet nogen Besvarelse paa. Om den højtærede Minister havde sagt, at han i Princippet kunde være enig med mig i, at man selvfølgelig tilstræbte Balance, det maatte blot ikke tages saa bogstaveligt, at der ikke kunde være et større eller mindre Underskud, saa havde det været en anden Sag, men det har den højtærede Minister ikke sagt. Saavidt jeg har forstaaet, er Forholdet tværtimod det, at Balance i og for sig slet ikke paakræves, men man kan altid diskutere, hvor stort et Underskud der maa være. Det ligger saa i Ministerens Haand at sætte Grænsen for, hvor stort det maa være, hvis ikke Kommunalbestyrelsen selv erkender, at der ikke bør være Underskud, og at man, naar der er Underskud, bør spørge Vælgerne.

Christiansen: Jeg skal ikke nægte, at jeg er bleven noget forundret over denne

Forespørgsel og ikke mindst over, at det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) er Ordfører for Forespørgerne. Jeg skal erindre om, at da Lovforslaget om den nye københavnske Skattelov kom til Landstinget fra Folketinget, omfattede den ikke slet saa mange Paragraffer som nu. Den blev gjort til Genstand for en meget omfattende Udvalgsbehandling, adskillige gamle Lovbestemmelser bleve kodificerede og indførte i Loven. Den Paragraf, der nu er saa megen Tale om, § 27, var den Gang § 21 i den Affattelse, som Folketinget havde givet Loven, en Affattelse, som heller ikke var i Overensstemmelse med, hvad Københavns Kommunalbestyrelse havde ønsket og anset for formaalstjenligt, men som var i høj Grad i Overensstemmelse med den øvrige paa dette Omraade gældende Skattelovgivning. Denne Affattelse, som det andet høje Ting havde givet denne § 21, var jo særlig det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds en Torn i Øjet. Den hjemlede Kommunen Ret til, efterhaanden som dens Behov Aar efter Aar steg, at forhøje sine Indtægter efter en vis fastsat Skala, og kun, naar man skulde bruge Penge her udover, skulde Indenrigsministerens Samtykke indhentes. Jeg husker tydeligt, at det ærede Medlem den Gang sagde, at det var skam ikke en tilstrækkelig Kapsun, thi man maatte være tilbøjelig til at tro, at Indenrigsministeren som Regel vilde sige Ja, naar en Kommune som København kom og vilde have Lov til at udskrive en større Skat, og det rimeligste vilde derfor være, om man gik direkte til Vælgerne og spurgte dem. Og det ærede Medlem sagde videre omtrent med følgende Ord: Vi kunne jo godt sige lige ud, som det er; Socialisterne blive efterhaanden de mange i de forskellige større Byer, og det gælder derfor om, at vi i saa høj Grad som muligt binde dem, at de ikke alt for stærkt, hvor det gælder om at udskrive Skatter, skulle angribe de besiddendes Pengepung. Det var det ærede Medlems Synspunkt med Hensyn til § 21 i det Lovforslag, som han her gav, og det ærede Medlem anvendte al sin Flid paa at faa denne Paragraf lavet om, indtil den fik den Form, som den nuværende § 27 har, og som viser sig i Praksis ikke at kunne bruges. Det ærede Medlem har jo nu